

ЦИГАНСКАТА МУЗИКА

Циганите (*Рома* и други цигански общности) са нагледен пример как един народ може да съществува в две измерения – и като отделна общност (или може би по-точно, общности), и като повече или по-малко обособена част от обществото (по-точното от социалната структура на нациите-държави, в които живеят). Циганите по презумция са общност/общности, обособени чрез ясни (включително ендегамни) граници от не-циганите, и тези граници продължават да съществуват и в наши дни, независимо от прехода им в модерната епоха. През цялата своя история те обаче винаги са били и част от обществото, поради обстоятелството, че начинът им на прехрана винаги, даже и при традиционния номадски начин на живот, е свързан се предлагането на определени стоки или услуги на околното им общество (т.нар. сервизен номадизъм), т.е. те винаги се явяват неразривна част от цялостната обществено-икономическа структура на даден социум.

* * *

Музиката е едно от основните занятия на циганите още от пристигането им в Европа, а вероятно още и в древноиндийската им прародина. Основания за това се търсят преди всичко в сведенията на арабския историк от IX в. Хамза от Исфахан и в “Книга на царете” на персийски поет Фирдоуси (1011 г.), които предават в различни варианти историята, свързана с персийският шах Бахрам-Гур (420-438 г.) и изпратената му от “индийския цар” голяма група от музиканти (*зоти* или *лури*) и техните семейства, които впоследствие напускат страната и от тогава обикалят по пътищата на света. Според редица автори описваните събития, въпреки че са отразени в полулегендарна форма и в доста по-късно време, по-